

Arrest

nr. 235 268 van 17 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 december 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2018 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag wordt op 5 december 2019 onontvankelijk verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Op 5 december 2019 wordt verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing (9bis):

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.11.2018 werd ingediend door :

*N. D. M. S. (...)
Nationaliteit: Kameroen
geboren te Edea op 03.11.1986
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan in 2015 naar België te zijn gekomen, waar de vader van haar dochter woonde. Zij verwijst naar haar banden met België. Zij stelt reeds geruime tijd hier te wonen (zelfs legaal). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene legaal in België heeft verbleven. Verder kan de duur van verblijf in België geenszins vergeleken worden met haar verblijf en relaties in het land van herkomst. Haar verblijf in België betreft slechts een relatief korte periode, zij verblijft in het land sinds 2015. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met haar land van oorsprong.

Betrokkene verwijst verder naar haar tewerkstelling en de opleidingen die zij gevolgd heeft. Dit zijn elementen die behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. De aangehaalde elementen kunnen aldus het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster stelt dat haar land te kampen heeft met een zwaar conflict tussen de Franstaligen en Engelstaligen. Bij een terugkeer zouden zij en haar kind het slachtoffer kunnen worden van intern geweld. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij persoonlijk een reëel risico zouden lopen onderworpen te worden aan ernstige schade (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Betrokkene beperkt zich tot blote beweringen en speculaties. Voorts wordt getracht deze speculaties te staven met verwijzingen naar teksten. Echter betrokkene brengt geen concrete, op hen persoonlijke situatie betrokken, feiten aan ter staving.

Zij stelt verder dat haar kind een schooljaar zou verliezen bij haar terugkeer. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De overige elementen (verwijzing naar artikel 8 EVRM, integratie, taalkennis, sociaal netwerk) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.“

De tweede bestreden beslissing (bijlage 13):

“Aan mevrouw

*Naam, voornaam: N. D. M. S. (...)
geboortedatum: 03.11.1981
geboorteplaats: Edea
nationaliteit: Kameroen*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel;

Aangaande de sterke banden met België

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de banden van verzoekster met België niet sterk genoeg zouden zijn om deze als een buitengewone omstandigheid aan te halen. Haar verblijf en haar relaties in het land van herkomst zouden niet vergelijkbaar zijn met België. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert is het sterke karakter van de banden van verzoekster met België duidelijk. Verzoekster verblijft sedert 2015 in België. Op het moment waarop de verwerende partij een beslissing nam, verbleef ze al bijna 5 jaar ononderbroken in het Rijk, samen met haar schoolgaand kind. Het feit dat verzoekster langer in Kameroen leefde dan in België kan niet als voldoende reden gelden om met haar banden met België geen rekening te houden. Verzoekster heeft terecht verklaard dat ze naar land van herkomst niet terug kan keren om haar aanvraag van machtiging tot verblijf in te dienen.

Aangaande de problemen in het land van herkomst

De verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekster in concreto niet bewezen zou hebben dat de conflicten in haar land van herkomst tussen de Engelstaligen en de Franstaligen haar persoonlijk zouden raken. Er dient gepreciseerd te worden dat de verwerende partij het bestaan van conflicten in het land van herkomst van verzoekster niet. Het is trouwens algemeen geweten dat Kameroen

geconfronteerd wordt met een intern conflict tussen de Engelstalige Kameroeners en hij Franstalige medeburgers. De Engelstalige groep die de minderheid vormt strijdt voor de scheiding van het land in twee delen zodat hun gebied onafhankelijk zou blijven. Er wordt daarbij geweld gebruikt en honderden slachtoffers zijn thans al gevallen. In het kader van haar aanvraag verwees verzoekster naar een krantenartikel waarin details van het kwetsieuze conflict werden gegeven, met de nadruk op het aantal slachtoffers. De door verzoekster voorgelegde elementen over conflicten in haar land van herkomst zijn voldoende om aan te tonen dat de terugkeer naar haar land van herkomst minstens moeilijk is. De buitengewone omstandigheden dienen ook niet geïnterpreteerd te worden als zijnde onmogelijke omstandigheden. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekster het bestaan van buitengewone omstandigheden aangetoond heeft.

Aangaande de school van het kind van verzoekster

De verwerende partij stelt dat de school van het kind van verzoekster niet als buitengewone omstandigheid weerhouden kan worden, ze verwees hierbij onder meer naar het feit dat het kind in het land van herkomst ook kan studeren, daar geen gespecialiseerde school voor haar vereist is. De verwerende partij is ook van oordeel dat verzoekster deze situatie zelf gecreëerd heeft. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweerd zal de terugkeer van verzoekster om procedurele redenen een moeilijk te herstellen nadeel voor het kind betekenen. Het staat vast dat het kind een schooljaar gaat verliezen. In geval van terugkeer en indien verzoekster het kind zou kunnen inschrijven op een school, dan zal ze geconfronteerd worden met taalproblemen. Het kind van verzoekster zal in het land van herkomst onmogelijk in het Nederlands kunnen studeren. Ze heeft in België geen andere taal geleerd dan het Nederlands. Het is algemeen geweten dat onderwijs in Kameroen in het Frans en in het Nederlands gegeven wordt. Het feit dat verzoekster vanuit illegaal verblijf het kind naar school liet gaan kan in casu niet tegen haar weerhouden worden, vanaf het moment dat verzoekster de buitengewone omstandigheid bewijst, dan dient haar aanvraag ontvankelijk te worden verklaard. Gelet op al het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 alsmede de beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Gelet op al het voorgaande dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing bevat de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, waarbij eveneens een motivering in feite wordt voorzien.

Verzoekster heeft kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omtrent het feit dat de duur van haar verblijf in België geenszins niet kan worden vergeleken met haar verblijf en relaties in het land van herkomst.

Verzoeksters verblijf in België, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, betreft immers slechts een relatief korte periode, zij verblijft in het land sinds 2015. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, stelt de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze dat er nog voldoende banden zijn met haar land van herkomst. Er werd door de gemachtigde bijgevolg een antwoord gegeven op deze argumenten uit de aanvraag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met België en haar banden met België en dat deze werden afgewogen tegen deze met Kameroen. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift hoofdzakelijk tot een herhaling van de elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde, waarbij zij louter stelt dat zij het niet eens is met dit antwoord van de verwerende partij. Verzoekster onderneemt geen poging om deze vaststellingen te weerleggen. Het loutere feit dat verzoekster het hiermee niet eens is, maakt niet dat is aangetoond dat deze vaststellingen onjuist of onredelijk zouden zijn of dat hiermee de bovenvermelde bepalingen

zouden zijn geschonden. Verzoekster geeft te kennen het met deze beoordeling niet eens te zijn, maar zij laat na aan te tonen waarom de gemachtigde kennelijk onredelijk of onjuist zou hebben gehandeld en op grond van zijn discretionaire bevoegdheid niet tot de door hem gemaakte vaststellingen mocht komen.

Verzoekster heeft kritiek op de motieven omtrent de interne conflicten in Kameroen. Zij vindt dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Verzoekster stelt dat haar land te kampen heeft met een zwaar conflict tussen de Franstaligen en Engelstaligen. Bij een terugkeer zouden zij en haar kind het slachtoffer kunnen worden van intern geweld. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij persoonlijk een reëel risico zouden lopen onderworpen te worden aan ernstige schade (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Betrokkene beperkt zich tot blote beweringen en speculaties. Voorts wordt getracht deze speculaties te staven met verwijzingen naar teksten. Echter betrokkene brengt geen concrete, op hen persoonlijke situatie betrekken, feiten aan ter staving”*.

Uit voormeld motief blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het in de aanvraag opgeworpen element aangaande de interne conflicten in Kameroen. Verzoeksters loutere beweringen met een verwijzing naar een in de aanvraag aangehaald krantenartikel volstaat op zich niet om de motieven daaromtrent in de bestreden beslissing onderuit te halen. Het loutere feit dat verzoekster het hiermee niet eens is, maakt niet dat is aangetoond dat deze vaststellingen onjuist of onredelijk zouden zijn. Ook hier geeft verzoekster te kennen het met deze beoordeling niet eens te zijn, maar zij laat na aan te tonen waarom de gemachtigde kennelijk onredelijk of onjuist zou hebben gehandeld en op grond van zijn discretionaire bevoegdheid niet tot de door hem gemaakte vaststellingen mocht komen.

Verzoekster heeft kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omtrent de scholing van haar kind. Zij vindt dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Zij stelt verder dat haar kind een schooljaar zou verliezen bij haar terugkeer. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”*

Uit voormeld motief blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het in de aanvraag opgeworpen element aangaande de scholing van het kind. Verzoeksters loutere herhaling van dit element volstaat evenwel op zich niet om de motieven daaromtrent in de bestreden beslissing onderuit te halen. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met deze motivering, maakt niet dat is aangetoond dat deze vaststellingen onjuist of onredelijk zouden zijn. Alweer geeft verzoekster te kennen het met deze beoordeling niet eens te zijn, maar zij laat na aan te tonen waarom de gemachtigde kennelijk onredelijk of onjuist zou hebben gehandeld en op grond van zijn discretionaire bevoegdheid niet tot de door hem gemaakte vaststellingen mocht komen.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Verzoekster slaagt er niet in een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk te maken.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC